

תורה אור

וְלֹא יִחַלְלוּ אֶת קֹדֶשׁ בְּנֵי
יִשְׂרָאֵל אֵת אֲשֶׁר יִרְמִי
וַיִּקְרָא כֵּב, טו
וַסֵּךְ אֶת יָדוֹ עַל רֹאשׁ
לְחֻשָּׁתָא וְשֻׁחַט אֶתְּהָא לְחֻשָּׁתָא
מִקְדָּם אֲשֶׁר יִשְׁחַט אֶת
עֲלֵהָ וַיִּקְרָא ר', לג
וְהָא כָּל חֲלָבֵי יִקְטִיר
מִזְבְּחָהּ כְּחֲלָב זֶבַח הַשְּׁלָמִים
כִּפּוּר עֲלֵי הַבִּקֹּחַ מִצְוָתָא
סֵלַח לוֹ: וַיִּקְרָא ז', נז

שינוי נוסחאות

[illegible]

שימה מקובצת

[illegible]

44

שכן חולקין אהליהם. פי' בקוטרם שכן דרך בני אדם לחלוק אהלים במחיצה הילוך האל אהריגה הוא אלל מנר אין דרך יצירתם כהנים משמע דכורות פחותה ופקוקה ומשולשלם לאיר תנור דוקא פליגי ולא כשאללם כנברים וטעמא משום דכורות שיש לה ד' מחיצות חייאל דמי לכלי ולכן מעהר אלל מחיצה אחת בתור מזה ר' אליעזר דלא חייאל ועמא ויהי איהא נפרשת ויהי כיום השמיני ^א גני מוכי אלל חוך מוכי כילד חכים שמניה בתנור ופיה תעלה מן התנור כו' בתנור אמרו בורות שהיא פחותה כו' ר' אליעזר אומר תאלל אמר ר' אליעזר אלל הילה בנת תמור לא תאלל תאלל בכלי חרס הקל אמרו לו אלל בנת תמור הקל שמהיה תאלל תאלל בכלי חרס הקל שאין מחיצה תאלל משמע דשכן חולקין אהלים אמרו לו דשמעתי היינו נמי שפירכו חולקין לו דמורת הכהני לכן נראה לרבינו הקדוש לפרש הכי אלל שכן חולקין אהלים פקוקה האל התאמת המפקס תאלל תאלל בכלי חרס תאלל כורות שאין חולקין אהלים פי' שמחיצה אחת בתנור שמהיה חיה תאלל תאלל בתנור כהני לא פליגי אלא דמסיים בתורת הכהני בתר ר' יוחנן ^א גלשין ושמעיניה שאלר לו ר' יוחנן בן גורי ^א אלל הילל אהלים מיד חולקין בנת תמור שכן חולקין אהלים ילל חולקין מיד חולקין בשכן שאין ילל חולקין כלי חרס אמר רבי יוסי אמרתי לר' יוחנן בן גורי תמיה אלי אלל קיבל ממך רבי אליעזר תשובה מפני שאלל הגדון פירש ריש שזנז שם פליג ר' יוחנן ואלל משמע דכורות פקוקה אהלים דקאמר ר' יוחנן בן גורי היינו מחיצה של תנור ועל הילל אמר לו רבי יוסי הלא גס שם חולקין רבי אליעזר והשאלה פירש דאמרו לו ופירש ר' יוחנן בן גורי חולקין אמר אלל דמר גביא ליגאל ומר אמר גביא ליגאל ואין

[illegible]

הכח נמי נ"מ ק"י וחומר קדשים מחצית קדשים ב"י יס
 ממה דעד הכחא אלקין אפכח חותין הסכרה ודלרניה
 נבייל סהס קדשים ומנה לך מחריב זה אכל חותין דלאו זר מינה
 אלא מחריב. וקדשה לפרס עשדיר ק"ל וחומר משום דמה קדשים שאין
 מחוללין בגון בשחוט נשחטת כסם וכסבור שהיא עולה דכשיה ואפ"ה
 מחוללין קדשים בשחוט אלא עולה. חותין שמחוללין בגון כסבור זה
 חותין דלמחר בכור ב"י שחטו (לקמן ד' מ"א) משום חותין פסולה אלא
 על שכן שמחוללין קדשים בשחוט אלא חותין: **ל"א** יחצלו את קדשי
 בני ישרא"ל. א"ע"י דהאי קרא כמיז טבול ובמהמה דמנוח לקמן
 דף י"ב: בגמרא דשמעון ק"י עוריה דלמחר קדשי מיוחד קדשים
 דהוה מ"י למתכבד ולא א"י יחצלו את אשר ירמו:

שאלה נגע כ"י י"ד דלילף ליה בהכל שוחטין (וחילן דף כד:) נאמר מוכר לית
ומד מוכר ולא מוכר סוכו. כדפרישית לעיל וע"כ עיקר
המור שילי על האוכלין שכתובים למע ל' וי"י יתירא למעו
לאו מוכר יתירא אלא ללמד על כלי שטף שאף הוא יטיל
הא

[illegible]

כל הזבחים פרק ראשון זבחים

אם היל. המחייה במת החמור באל המ שמחיה מנסת
 נכילם שמעבר המי טוהרין דמחי (מחדר ט) כל אשר באל ימא
 ימני לאו בהוא אל יטו: **שן מולקין.** דרך בני אדם לתקן
 אזהילין במחיה הלכר אל אחרינא הוא: **טיל כלי חרס.** במחיה.

[illegible]

לדלוף מיניה הכ"ג נא מהריב"ז דק"ד ואמרו הוילא קמ"ל
למלכא ליתמא במגע קול נעמחו נמי מחורא אורי כלי חרס קמ"ל
ויעשאל ליתמא ׀ חן חובו קול (דלמחר) דכל מטמא חבל ניה מיטמו
ומיחו מחילא אע"ג דללו מיניה הוא אחא ק"ו ורבייה לאחורבי
יניה: ורבנן בני. רובלין ׀ לא יצריב קרבא קול וי"ו יתירא דרביש
לקמן למעשי תוך חובו ואחורבו נקי ד' (דללו) מיניה ויטבא ׀
ליתמא קרבא לרבייניה דלני מתוך נפקי דהא בתור ניטבו ויתבא
חמיך ק"ר לטריטוריה ווא קדמח הוילא וננטיה לא טעמחו לאו אירא
נעילס לטוהריכו מדון אירי: שניו קודש. טעמא טעמא שניו
שניו. טעמא רארון שטתל שטתל שטתל ויתבסרני טעמחו

הקד"ל [לקמן] [ד:] דפסולה דמתיב לכפר עליו (=) ולא על חבירו: **הטעם**
ששטת **הטעם** **הטעם** **הטעם** חלבו ששטתו של ששטתו של ששטתו של וזה
מנחלם לקמן בפירקין (דף קי.) **והסתר רב** = בשני צעלים שטתם
לחביון ששטתם להסתר בה ששטתן של ששטתן מחייב טעמא (הוב)
שפסולה אבל אם מחייב עולה ולא טעמא כשרה אלתא לאו מיניה לאו
מחייב טעמא **הסם** שני קודם נפקא לן [שפסולה מושטת] אותה
למחלשת טעמא שחישת לשם טעמא וכן הרי טעמא לשם טעמא ששטתו:
הסם בשני צעלים ששטתו ופאק לן מעליה ולא על חבירו והקלן
דמחבירו דומיא דדייה דבר מיניה הוא דמחבריה ביה לנצטוי שמי:
הריבוע **חוכו** **כפי**. כיד תובו מרי יומי רבון מוך ודרשו חוכו דהוה
למיכתא אל חוך ורביי חוכו למיעוטא וכן בחבירו: **הד** **לנטיס**.
ששטתא [חולקין] מחירין: **וחד** **לג**. שיטמא שרין אל חוך וזכ"פ
והאמר חוכו לנמא: **ולא** **סוכו** **של** **אחר**. למעוטי כלי שטף מטומאת
קרא בלי שטף אלא דלי למעוטי ולי חסם שחורן לחמו ופי' מעלה
חוכו כל אשר **לנטיס** שיטמא ומריכא לנמאי לעוילי סבדמי
ויחא דלחו מיניה לאו מחבריה ביה הילכין גירסת בדכתיב היא:

[illegible]

מסורת הש"ס

(א) לקמן מ"ב (ב) ולקמן ג' וז"ל
 רבא וכלל ופי' זכאים ט:
 ומנחות ג' וזכ' זכאים ג' ד"ה
 אמר רבא, ג' (טס.) ד' לקמן
 ד' ג' ת' פסחים ט"ב (ה) לקמן
 ד' (ו) חולין ט"ה, ו' הגדה,
 (ז) תריס' פרש' ו' ה"ת-
 (ט) מהרש"ה, ו' ב"ה פ"ו ה"כ:

הגהות הב"ח

(ב) גם' שמחוייב כפרה כמותו:
(ג) שם דלאו תינה לא:

גליון הש"ס

נב' חבירו רומיא דיידה. עין
חולין דף לב ע"א תוס' ד"ה חבל:

מוסף רש"י

[illegible]

ליקוטים

אסילו בלי שטקס מציל. מי לא מבינים אם המינים של חרס שאין האוכלים שבתוכו כאילו נוסדו באור החיצון, שהרי אף המינים כיון שהיה של חרס יש לו תורת איר, אלא אסילו הוא כלי שטקס שאין לו תורת איר מציל. זה יותר מחזור מפרש מצייל (אם כן מולן רק כה).

מה מקובצת (המש)

[illegible]

הוא חתום על כל המסמכים הנדרשים

[illegible]

היה נחמד כי הקריאה תהיה חסרת
שום חשש, דבר מני למחבר אל דרך
לא נגזר כי בדיוק לא כחל שחשן
אל קי נגזר, וחד חיש (דבר) (ליל)
ועל חש החסד שחל על האוכל
שחש דבר (ד) מחבר, כלל ללמד
שחש דבר (כלל) חש דבר
חל על כל דבר (כלל) חל על